

Arrest

nr. 241 518 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2018 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 september 2018 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag van 16 augustus 2018 ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar

echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. nr. 226 132 van 16 september 2019 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 19 september 2018 legde de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten op aan verzoekster en haar echtgenoot. Tegen deze bevelen dienden verzoekster en haar echtgenoot ook een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 226 133 van 16 september 2019 vernietigde de Raad het bevel voor verzoekster en bij arrest nr. 226 134 van 16 september 2019 het bevel voor haar echtgenoot.

Op 25 september 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 16 augustus 2018 opnieuw ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot geen beroep in bij de Raad.

Op 25 september 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot.

Het bevel gericht aan verzoekster is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: M., E.

geboortedatum: [...]1952

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Armenië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

Aan de echtgenoot van verzoeker werd eveneens een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten. Dit bevel heeft de echtgenoot van verzoekster aangevochten bij de Raad in de zaak gekend onder nr. 240 987.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 8 van het EVRM, van het “respect voor de menselijke waardigheid” en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster voert eveneens een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik aan.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“4.1. De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten. Motiveringsplicht Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden

gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke elementen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.2. *Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel* Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.3. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: "wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), (...) REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

4.4. Artikel 7 bepaalt : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven] : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

4.5. Er zijn diverse gegronde redenen om te besluiten tot de vernietiging. De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster. Met betrekking tot verzoeksters gezins- en familiale situatie in België De Dienst Vreemdelingenzaken hield geen rekening met verzoeksters familiale leven in België. Het gaat om verzoeksters zoon, dhr. A. S., verblijfsgerechtigd - zie RR [...], wonende te [...]. Het gaat ook om verzoeksters dochter, mevr. A. S., verblijfsgerechtigd - zie RR [...], wonende te [...]. Verzoekster heeft geen andere kinderen in Armenië. Zij is 66 jaar oud en bovendien hulpbehoevend. Zij moet samen met haar eveneens bejaarde man bijgevolg kunnen rekenen op de steun van de kinderen en hun resp. gezin.

In de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is er evenwel op geen enkele rekening gehouden met dit familieleven, in strijd met wat het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet expliciet verlangt. De Dienst Vreemdelingenzaken had hiervan in ieder geval kennis. Ondermeer alle voorgaande procedures die verzoekende partij al heeft ingediend, blijkt duidelijk dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een familiaal leven. Ter vervollediging wordt bij dit verzoekschrift nogmaals de kopieën van de identiteitskaarten van verzoeksters kinderen gevoegd (zie stuk 3 en 4). Uiteraard houdt dit ook een schending in van het artikel 8 E.V.R.M Artikel 8 van het E.V.R.M. stelt het volgende: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen

van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- en gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Senfe Yigit v. Turkije (GK), § 93). Fair-balance test en positieve verplichting voor de staat De verzoekster wenst te wijzen op het feit dat er bij een beschermingswaardig familiaal leven een afweging dient te worden gemaakt tussen dit familieleven en het algemeen belang. De verzoekster kan enkel vaststellen dat er in de bestreden beslissing geen sprake is van een belangenafweging. Er wordt op geen enkele wijze verwezen naar het artikel 8 E.V.R.M. De bestreden maatregel is disproportioneel ten opzichte van de hogervermelde omstandigheden. 4.6. Verder blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt : Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren? Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval? Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden? Zijn er minder verregaande oplossingen? De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerder bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. In de bestreden beslissing wordt hierover niet gemotiveerd en is de motiveringsplicht geschonden. Zoals reeds aangehaald moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven en de gezondheidstoestand. Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst enkel naar verzoeksters administratieve situatie nl. dat zij niet in het bezit is van een visum. Dit betreft dus een stereotiepe motivering. Het werd eerder aangehaald, de Dienst Vreemdelingenzaken hield geen rekening met het familieleven van verzoekster in België. Het gaat om verzoeksters zoon, dhr. A. S., verblijfsgerechtigd - zie RR [...], wonende te [...]. Het gaat ook om verzoeksters dochter, mevr. A. S., verblijfsgerechtigd - zie RR [...], wonende te [...]. Verzoekster heeft geen andere kinderen in Armenië. Verzoekster is 66 jaar oud. Verzoekster is bovendien hulpbehoevend en moet bijgevolg kunnen rekenen op de steun van haar kinderen en hun resp. gezin. In de bestreden beslissing dd. 25/09/2019 is er evenwel geen enkele motivering terug te vinden met betrekking tot deze familiale elementen die nochtans de bestreden beslissing dienen vooraf te gaan.

4.7. Verzoekster is verder verbaasd dat huidige bestreden beslissing dezelfde motivering behelst als de voorgaande bijlage 13, genomen op 19/09/2018, en die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd bij arrest met nummer 226 133 van 16/09/2019 in de zaak 231 709/IX. Het vernietigingsarrest van de RVV stelt duidelijk dat de bijlage 13 dd. 19/09/2018 werd vernietigd omdat er onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van de verzoekende partij. (zie stuk 5)

Het arrest luidt als volgt: "Verzoekster voert aan dat niet op afdoende wijze is rekening gehouden met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier en meer bepaald met haar familiaal leven in België. (...) Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad op geen enkele wijze dat is rekening gehouden met het familieleven van de verzoekster. Zoals zij stelt, is inderdaad enkel verwezen naar haar administratieve situatie, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Nochtans blijkt inderdaad dat verzoekster in haar aanvraag, die zij samen met haar echtgenoot indiende, heeft gewezen op de meerderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Er blijkt eveneens dat de vrouw 66 jaar was op het ogenblik van het bestreden bevel." (zie stuk 5, p. 3-4)

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt zich dus opnieuw schuldig aan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu zij opnieuw nalaat te motiveren omtrent verzoeksters familiale situatie en het feit dat zij reeds 66 jaar en hulpbehoevend is. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel onomstotelijk vaststaat. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.8. Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken te stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend moeten zijn en die vervat zitten in het administratief dossier en in geen enkele mate rekening houdt met het voorgaande vernietigingsarrest van de RVV. De persoonlijke situatie toont aan dat de verzoekster wel degelijk een werkelijk familiaal leven heeft. Dat er niet ernstig kan ontkend worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier niet in concreto over motiveert. De verzoekster kan wel degelijk diverse elementen inroepen die

aantonen dat zij wel degelijk beroep mag doen op het artikel 8 E.V.R.M., de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

4.9. De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoekster te dwingen het land te verlaten. Bovendien is de motiveringsplicht geschonden, omdat iedere motivering met betrekking tot het familieleven ontbreekt en artikel 8 E.V.R.M. ontbreekt. 4.10. BESLUIT Er wordt niet draagkrachtig gemotiveerd. Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken te stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend zijn en die vervat zitten in het administratief dossier. Schendingen van de artikelen 8 E.V.R.M en 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend. In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen afweging heeft gemaakt. Het familieleven van de verzoekster is niet betrokken in de bestreden beslissing. Er werd niet daadwerkelijk rekening gehouden met het familiaal leven van de verzoekster. In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig. *** De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting van verzoeker over de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, meent verzoekster dat er verschillende gronden zijn voor vernietiging.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar familiaal leven in België. Ze verwijst naar haar meerderjarige verblijfsgerechtigde kinderen en zegt geen andere kinderen in Armenië te hebben, 66 jaar oud en hulpbehoevend te zijn. Bijgevolg moet ze kunnen rekenen op de steun van haar kinderen, nu haar man eveneens bejaard is. In de motieven van de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het familieleven, strijdig met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft nochtans kennis van de aanwezigheid van de meerderjarige kinderen in België. Verzoekster ziet hierin eveneens een schending van artikel 8 van het EVRM. Ze citeert het verdragsartikel en stelt dat vooraleer er sprake is van een familie of gezin, de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht moet zijn. Verzoekster stipt aan dat er geen belangenafweging blijkt, nu er ook op geen enkele wijze is verwezen naar artikel 8 van het EVRM. Verzoekster acht de bestreden beslissing disproportioneel ten opzichte van de hogervermelde omstandigheden. Verzoekster vervolgt dat een individuele beoordeling zich opdringt. De gemachtigde kan zich niet verbergen achter de gebonden bevoegdheid omdat bij het nemen van het bevel moet rekening gehouden worden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Nu hierover in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd, is de motiveringsplicht geschonden. Volgens verzoekster bevat de bestreden beslissing wel een motivering, maar is die manifest foutief. Nu de gemachtigde enkel naar een administratieve situatie verwijst, nl. dat verzoekster niet in het bezit is van een visum, betreft het een stereotiepe motivering.

In een volgende onderdeel wijst verzoekster op het feit dat de Raad het vorig bevel heeft vernietigd en dat het huidig bevel dezelfde motivering bevat. Zij citeert uit het vernietigingsarrest en stelt dat de gemachtigde zich opnieuw schuldig maakt aan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, omdat opnieuw niet gemotiveerd is over de familiale situatie, het feit dat verzoekster 66 jaar is en hulpbehoevend. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat de gemachtigde in geen enkele mate rekening houdt met het voorgaande arrest van de Raad en blijkt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tot slot stelt verzoekster dat de persoonlijke situatie aantoont dat zij een werkelijk familiaal leven heeft en diverse elementen kan aanhalen die aantonen dat zij wel degelijk beroep mag doen op artikel 8 van het EVRM en op de artikelen 7 en 33 van het Handvest. De gemachtigde pleegt volgens verzoekster machtsmisbruik door verzoekster te dwingen het land te verlaten. Verzoekster concludeert met de aangevoerde schending van de motiveringsplicht nu iedere motivering omtrent het familieleven en artikel 8 van het EVRM ontbreekt. Nu de gemachtigde niet is ingegaan op de concrete omstandigheden van het dossier acht verzoekster ook een schending van artikel 3 van het EVRM nakend.

De Raad kan zich grotendeels aansluiten bij de theoretische uiteenzetting van verzoekster.

Hij stelt wel vast dat verzoekster op geen enkele wijze heeft toegelicht op welke manier de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt. Bovendien voorziet het bestreden bevel in een klassieke termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. In principe moet de gemachtigde bijgevolg een bevel om het grondgebied afgeven aan verzoekster, tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen verzetten blijkens de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Ook volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Het is op deze bepaling en op artikel 8 van het EVRM dat verzoekster zich in hoofdzaak beroept.

Verzoekster heeft een punt waar zij stelt dat de huidige beslissing in de uitgedrukte motieven identiek is als de beslissing die reeds werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 226 133 van 16 september 2019, dat de uitgedrukte motieven stereotiep zijn en dat uit de motieven van de beslissing zelf niet blijkt dat rekening gehouden werd met haar meerderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Verweerder heeft dan weer een punt dat in het vernietigingsarrest werd gesteld dat: *“Volgens de rechtspraak van de Raad van State blijkt evenwel uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht. Ook uit het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de drie in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangehaalde elementen. In de nota verwijst verweerder naar de synthesenota in het administratief dossier van 24 augustus 2018 waarin de gemachtigde aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende heeft geschreven:*

“Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13:

- 1. gezins- en familieleven: geldt voor hele gezin*
  - 2. hoger belang van het kind: geen*
  - 3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst”*
- De Raad moet evenwel vaststellen dat wat betreft het familieleven enkel wordt vermeld “geldt voor hele gezin”. Hiermee is evenwel enkel rekening gehouden met verzoekster en haar echtgenoot, doch niet met de meerderjarige kinderen met verblijfsrecht.”*

Thans blijkt uit het administratief dossier dat, in navolging van het voormelde arrest van de Raad, de gemachtigde als volgt over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in een nota van 23 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt:

1. gezins- en familieleven: betrokkenen vormen geen kerngezin met hun meerderjarige kinderen, verblijven overigens ook op een ander adres. In het herkomstland kunnen ze terugvallen op een pensioensinkomen waardoor ze ook niet afhankelijk zijn van de meerderjarige kinderen. Willen ze hun kinderen bezoeken, staat het betrokkenen vrij een visum aan te vragen om hen te komen bezoeken.
2. hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag 9ter.
3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van het huidig bestreden bevel thans wel op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de meerderjarige kinderen. Hij is echter van oordeel dat verzoekster en haar echtgenoot met de meerderjarige kinderen geen kerngezin vormen, wijst erop dat ze ook op een ander adres wonen en dat verzoekster en haar man in Armenië kunnen terugvallen op een pensioeninkomen waardoor ze ook niet afhankelijk zijn van de meerderjarige kinderen.

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde geen afhankelijkheidsrelatie aanvaardt tussen verzoekster en haar man enerzijds en de meerderjarige kinderen anderzijds. Verzoekster stipt aan dat ze 66 jaar is, een bejaarde man heeft en dat ze hulpbehoevend is, zodat ze wel moet kunnen rekenen op de steun van de kinderen en hun respectievelijk gezin.

De Raad stelt vast dat wat betreft de ingeroepen hulpbehoevendheid van verzoekster, de laatste aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel was ingediend in functie van medische problemen van de echtgenoot van verzoeker, niet van verzoekster zelf. Er blijkt ook dat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de medische behandeling en opvolging voor verzoeksters echtgenoot beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, waardoor de gemachtigde op 25 september 2019 de medische regularisatieaanvraag ongegrond heeft verklaard. Op dezelfde dag werden de bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot genomen, door dezelfde attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat er duidelijk een feitelijke samenhang tussen de weigering van de medische regularisatieaanvraag en de bevelen om het grondgebied te

verlaten bestaat. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt ook ingegaan op het feit dat men in Armenië een ouderdomspensioen krijgt vanaf de leeftijd van 63 jaar voor wie 25 jaar heeft bijgedragen. Indien men niet afdoende heeft bijgedragen, dan heeft men recht op een sociaal ouderdomspensioen vanaf 65 jaar. Er blijkt, en dit is bevestigd ter zitting, dat de beslissing van 25 september 2019 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond is verklaard, niet werd aangevochten voor de Raad. Deze beslissing is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer.

Verzoekster betwist bijgevolg niet dat zij in Armenië beroep kunnen doen op een (sociaal) ouderdomspensioen. Verzoekster wijst eerder op een hulpbehoevendheid omwille van de oudere leeftijd, maar dit wordt niet gestaafd en kan ook niet afdoende uit het administratief dossier blijken. De gemachtigde heeft niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig gehandeld door geen hulpbehoevendheid te aanvaarden, louter op basis van de leeftijd van bijna 67 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft er ook terecht op gewezen dat verzoekster en haar man niet op hetzelfde adres wonen als een van hun meerderjarige kinderen, ook al stipt de raadsman ter zitting aan dat ze allen in Gent wonen. De echtgenoot van verzoekster is inderdaad op het ogenblik van de beslissing reeds 74 jaar, maar ook in zijn hoofd kan niet louter op basis van de leeftijd een hulpbehoevendheid worden afgeleid zonder bijkomende gegevens. De Raad stelt ten overvloede vast dat in het standaard medisch getuigschrift van 1 augustus 2018, ingevuld door de nefroloog die de echtgenoot van verzoekster behandelt, dat zich in het administratief dossier bevindt, op de vraag of mantelzorg medisch vereist is, geen gewag is gemaakt van een dergelijke noodzaak. Hetzelfde blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 30 juli 2018, opgesteld door huisarts L-A Q., dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, waar niets is vermeld aangaande een eventuele noodzaak aan mantelzorg. Bijgevolg heeft verzoekster, ondanks de gevorderde leeftijd, niet op afdoende wijze een afhankelijkheid ten aanzien van de meerderjarige kinderen aangetoond.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekster zelf aanhaalt in het verzoekschrift dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, eerst moet worden nagegaan of er sprake is van persoonlijke banden tussen de familie- en gezinsleden die voldoende hecht zijn.

In die zin haalt verweerder in de nota terecht aan dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk van 15 juli 2003 stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling : niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Zoals supra gesteld, volgt de Raad de gemachtigde dat niet op afdoende wijze een afhankelijkheid is aangetoond van verzoekster en haar man ten aanzien van de meerderjarige kinderen. In een dergelijke situatie, als geen beschermingswaardig familie- of gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, moet de gemachtigde niet overgaan tot een belangenafweging in het licht van diezelfde verdragsbepaling. De bestreden beslissing is in een dergelijke situatie dan ook niet disproportioneel of onevenredig in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van de artikelen 7 en 33 van het Handvest. Van artikel 7 van het Handvest kan aangenomen worden dat het dezelfde draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM (zie het bepaalde artikel 52.3 van het Handvest). Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden, geldt hetzelfde voor artikel 7 van het Handvest.

Artikel 33 van het Handvest luidt als volgt:

“Het beroeps- en gezinsleven

1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak.

2. Teneinde beroeps- en gezinsleven te kunnen combineren, heeft eenieder recht op bescherming tegen ontslag om een reden die verband houdt met moederschap, alsmede recht op betaald moederschapsverlof en recht op ouderschapsverlof na de geboorte of de adoptie van een kind.”

Uit de titel van deze bepaling uit het Handvest blijkt dat die bepaling betrekking heeft op de combinatie van het beroeps- en gezinsleven. Verzoekster heeft evenwel geen beroepsleven meer, gezien haar leeftijd, en voert dit evenmin aan, zodat niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing deze bepaling van het Handvest schendt. Verzoekster licht dit ook niet concreet toe.

Verzoekster stelt verder dat met een stereotiepe motivering geen genoegen kan genomen worden en met de individuele omstandigheden eigen aan het geval moet rekening gehouden worden. Opnieuw stelt zij dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet rekening gehouden worden met de internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Omdat in de bestreden beslissing daar niet over is gemotiveerd acht ze de motiveringsplicht geschonden.

Zoals supra gesteld, blijkt uit de synthesenota dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het concrete aangehaalde familieleven van verzoekster, ook al blijkt dit niet uit de bewoordingen zelf in de bestreden beslissing. Uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan geen uitdrukkelijke motiveringsplicht afgeleid worden. Zoals supra aangehaald, stelde de Raad reeds in het vorige vernietigingsarrest dat volgens de rechtspraak van de Raad van State uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht blijkt (zie naar analogie aangaande artikel 8 van het EVRM en de formele motiveringsplicht: RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Daargelaten de vraag of uit de ratio legis van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de wapengelijkheid niet kan afgeleid worden dat het aangewezen is de motieven in de bestreden beslissing zelf op te nemen, heeft de Raad evenwel supra vastgesteld dat verzoekster geen afdoende elementen kan aanhalen om haar beschermingswaardig familieleven met haar meerderjarige kinderen aan te tonen in de zin dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid konden aangenomen worden. In een dergelijke situatie is in elk geval geen uitdrukkelijke belangenafweging of motivering vereist.

Waar verzoekster tot slot nog stelt dat het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken te stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke omstandigheden die gekend zijn en die vervat zitten in het administratief dossier en dat een schending van artikel 3 van het EVRM aldus nakend is, kan de Raad niet volgen.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoekster moet aldus doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs.

De Raad moet vaststellen dat verzoekster haar middel niet heeft ontwikkeld in de zin van een foltering of mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar Armenië. Indien de Raad zou moeten aannemen dat verzoekster het omwille van haar familiale situatie met haar meerderjarige kinderen mensonterend vindt dat ze moet terugkeren naar Armenië met haar echtgenoot, dan kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande. Er liggen vooralsnog onvoldoende elementen voor om op afdoende wijze een afhankelijkheidssituatie ten aanzien van de meerderjarige kinderen aannemelijk te maken.

Uit al het voorgaande blijkt evenmin een manifeste beoordelingsfout, noch machtsmisbruik.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES